

Mai Misfeldt

**She comes in colors everywhere;
She combs her hair
She's like a rainbow
Coming colors in the air
Oh, everywhere
She comes in colors**

(Jagger/Richards, 1967)

Kunstneren Anne Marie Ploug er en power girl. I lighed med sine tidligere mangapiger er hun på en og samme tid sej og sart. Hun kan ridse de fineste sarte ukrudtsvækster frem, ligesom hun kan give den fuld skrue i maleriets rum. Hun kan knalde ud i pink og give den stilhed i sort. Åbne for forfatterens meddigtende stemme, og lade billede og lyd danne nye betydninger.

Anne Marie Plougs nye arbejder er som en kædereaktion af billeder af verden. Fra ukrudtets vildtvoksende vækster, der fortæller om alt det, vi haveejere oplært i civilisations ånd forsøger at udrydde, og som også danner foruroligende kommentarer til vores forhold til det, der ikke umiddelbart passer ind i symmetrien (Ukrudt og ugræs har fået lov at vokse som grimme metaforer i sproget) . Til billeder af mediasamfundets candyfloss lokkende virkelighed, mikrofonerne der altid gerne tager imod endnu en sensation, som måske får lov at fylde et helt minut i den sendeflade, som åbenbart, uanset at der er 24 timer i døgnet til rådighed, helst opererer med så afsnappede udsagn som muligt, til giftdunkenes finurlige former omsluttende livsfarligt indhold. Man tænker på TV udsendelser, hvor indiske arbejdere står i gift til livet for at sikre os billige håndklæder hos Lars Larsen, på medlemamerikanske bananarbejdere, der vandrer gennem plantagerne med giften sejlenede ned over kroppen, for at vi skal kunne købe de guleste popart bananer, vi, som ikke længere accepterer den naturlige afgrøde, plettet og skimlet. Til medaljernes dinglende pryde, hvormed især mænd historisk har besmykket og symbolsk opnormeret hinanden, og som Anne Marie Ploug nu fremstiller, som latterligt hule tegn på ukendte bedrifter. Anne Marie Plougs malerier handler om en hel masse. Der er så at sige en let vej ind i hendes maleriske univers, der er noget for beskueren at gribe fat i, en farbar og anfægtende vej ind i billedets rum. Når man først er der, lokket ind i billedet, kan man så fortsætte med at udforske billedets spil mellem flade og rum, mellem bemalet og ubemalet, mellem positiv og negativ form.

Anne Marie Plougs nye malerier hører ikke til de stille. De gør væsen af sig, råber højt med farverne, insisterer på at blive set. Historisk set er fortællingen om farven en blandet historie. Farven har været anset for billig, for kvindelig, svag, forbundet med fortabelse (tænk på narkotiske stoffers farverus), et for let virkemiddel i forhold til stregens tørhed og eksakthed. Ja, mener teoretikeren David Batchelor, man kan faktisk tale om vores kultur som chromofob, altså angst for farven. Udgangspunktet for hans bog, Chromophobia, var et besøg i et rigmandshjem hvor alt var hvidt. Ikke bare hvidt, men eksklusivt hvidt. Møblerne var sorte, malerierne grå. Mødet med det eksklusive hjem som også ekskluderede farven, førte ham ud i en litteratur- og kunst-historisk undersøgelse af, hvad det er for en status farven har og har haft. Et sted summerer han op:

"Colour is both a fall into nature, which may in turn be a fall from grace or a fall into grace, and against nature, which may result in a corruption of nature or freedom from its corrupting forces. Colour is a lapse into decadence and a recovery of innocence, a false addition to a surface and the truth be-

neath that surface. Colour is disorder and liberty; it is a drug, but a drug that can intoxicate, poison or cure.” NOTE: David Batchelor: Chromophobia. Reaktion Books Ltd. London 2000

I sine nye malerier bruger Ploug farven med stor lyst og frihed. At hun også er skolet indenfor det grafiske felt, er tydeligt i den sikkerhed, hvor med hun arbejder med fladernes møde på. De klare snit, de rene flader. En farve er ikke bare noget i sig selv, men ændrer sig, alt efter omgivelsernes farve. Et sribet medaljebånd er ikke bare et sribet medaljebånd, men en undersøgelse i, hvad der sker når farveflader møder andre farveflader. Plougs farver er lagt på som en lokkende makeup. De ligger yderst på maleriets flade, som en skinnende maske, en anden hud, pudset op til fest. De etablerer et forførende spil med beskueren, de byder sig til, lokker, som glitrende perler det lille barn, dig, ind i deres kreds. Nydelsen ved deres lokkende ydre er stor, de smager af slik, men gemmer en bitter eftersmag bag facaden. En eftersmag, som handler om det, de netop har fået dig til at sluge. Og som Anne Marie Ploug peger på, at vi sluger hver dag. Den rå og langt mere grumsede virkelighed, pakket ind i mediernes bolchepapir. Netop derfor har hun kaldt sin udstilling for Lovely Noxious, oversat henrivende giftig. Altså noget, der på den ene side er tiltrækkende, antænder vores begær, og samtidig er giftigt, farligt for os..

Medaljemalerierne peger tilbage på Anne Marie Plougs tidligere arbejde med helte-begrebet. Hvad er det, der gør en helt i vores kultur? Medaljer gives for lang og tro tjeneste, men de medaljer, der specifikt har været Plougs anliggende her på udstillingen, er dem, der gives til krigsveteraner. Altså præmier der reelt gives for at have slået andre mennesker ihjel. Med sine malerier peger Ploug på det absurde i den offentligt accepterede præmiering vi dyrker, ikke bare i Danmark. Præcis som P.A. Heiberg gjorde i 1790, da han skrev følgende lille digt, som i øvrigt indbragte ham en klækkelig bøde:

Ordener hænger man paa Idioter,
Stjærner og Baand man kun Adelen gier,
men om de Mallinger, Suhmer og Rother,
man ej et Ord i Aviserne ser.
Dog, har man Hjærne,
kan man jo gjærne
undvære Orden og Stjærne

Hendes medaljer er ikke specifikke, det er kun båndet, der står frem, mens selve medaljen er tom. ”Fill with own imagination”, som Arthur Köpcke ville have sagt. Hvem har fortjent dem? Det er op til dig, som beskuer at forholde dig til, hvem du egentlig synes er vore dages helte.

En af Plougs malerhelte, Andy Warhol, brugte også farven som forførelse, og viste i sine tryk, hvordan forskellige farver kan få det samme billede til at udsige forskellige ting. I serien Pink Flora, der ligner japansk dryssende kirsebærgrene, men selvfølgelig er små ukrudtsblomster, har Anne Marie Ploug taget en af Warhols metoder i brug, nemlig at lave kopier af sit eget originalmaleri. Det intrikate spørgsmål er naturligvis, om en kunstners kopi af sit eget værk er en kopi eller en original? Det er en kopi, fordi der allerede eksisterede en original, men det er også en original, fordi billedet er malet af kunstneren selv, ikke af en anden. Billedet er og er ikke på samme tid. Står udsagnene stærkere, fordi det gentages, eller betyder gentagelsen af motivet næsten forsvinder og bliver til ren rytme, eller abstraktion? Bliver flere af den samme ting til mere, eller til mindre? Gør kopien det enkelte værk stærkere eller svagere? Og betyder det noget, at maleriets motiv ikke er, hvad det giver sig ud for? Det er de ting, Anne Marie Ploug kredser om i de 21 malerier. Ligesom hendes serie også kan ses som en kommentar til vores forventninger om kunstneren, som producent af sit eget brand. Vi vil gerne kunne genkende en kunstners værker, ellers taler vi om, at vedkommende springer for

meget i det. Vi forventer altså en form for genkendelse og sammenhæng værkerne imellem. Meget populære kunstnere kan ende som fabrikker af egne værker, som blot leverandører af varen. Her har vi så varen i 21 eksemplarer, og dog, så enkelt er heller ikke. Går man tættere på, er der ikke tale om 21 ens værker. Pointen er, at ingen, heller ikke kunstneren selv, er i stand til at repetere sig selv fuldstændigt. Der er små forskellige, forskel i penselføring og farvelag, forskel i energien med hvilken penslen har bevæget sig.

Anne Marie Ploug er, sine moderne temaer til trods, en gammeldags håndarbejder. Inden for grafikken arbejder hun, som man altid har gjort, med de forskellige teknikker, der først kræver et genuint snitte- eller ridse-arbejde, om det så er i kobber eller træ. Hun kunne sagtens skyde genvej med moderne teknikker, men foretrækker selv at have hænderne med. Ligesom hun har haft det i de keramiske ukrudtsrelieffer, som alle sammen er skåret ud i hånden uden brug af skabeloner. Det kommer der fine nye skud ud af, og vildskud, når tilfældigheden, som den altid gør, når det handler om processer, også råder. Kunstneren bestemmer en del, tilfældigheden i brænding eller tryk resten.

Når det kommer til maleriet arbejder Ploug med den traditionelle oliemaling, som hun foretrækker, fordi den giver mulighed for at arbejde i flere lag, og fordi den tilfører malerierne den glatte, let skinnende overflade. Med fortyndende terpentiner kan hun opnå de drivende farvelag, som ses f.eks. i Bonsai Cut.

Ligesom i grafikken, hvor de hvide felter fortæller lige så meget som de sorte, handler maleri for Anne Marie Ploug også om forholdet mellem positive og negative flader. Der er altid ubemaledede felter i maleriet, hvor det nøgne lærred lader sig se. Gør opmærksom på, at maleriet er farve på flade, og samtidig danner et negativt rum omkring den maledede flade. I serierne Chemical Minus og Chemical Plus har hun eksplicit arbejdet med netop det negative og det positive rum. Hvor motiverne enten bliver til gennem deres farve, eller gennem deres farve-fravær. Fraværet af noget, kan være lige så talende som nærværet. Som i et haikudigt, hvor kun det helt essentielle står tilbage, er Plougs malerier skåret skarpt ud i positive og negative former.

Mai Misfeldt